

som, efter at Fredslutningen var ratificeret, have begivet sig her til Landet og meldt sig paa Sessjonen til Udskrivning, altsaa saadanne Personer, som ved deres Forhold havde givet tilkjende, at de ønskede at bevare deres Stilling som danske Underfaatter. En saadan Tilkjendegivelse mente man altsaa kunde træde istedetfor den udtrykkelige Erklæring, som efter Loven var gjort til Betingelse for, at de Vedkommende kunne opnaa Hjemstedsbeviser. Smidlertid kunde der ogsaa tildeles andre Personer denne Ret til ekstraordinære Hjemstedsbeviser, nemlig saadanne, som havde haft Ophold her i Landet før Fredstraktaten og senere fortsat det paa en saadan Maade, at man maatte betragte dem som hørende til den danske Nation. Der kan være forskellige Klasser af saadanne Personer, Nogle ansatte i Embedsstillinger, Andre Studerende, foruden adskillige Kvindepersoner, kort sagt, saadanne Personer, der have haft Ophold her i Landet paa den Tid, Fredstraktaten af 1864 blev indgaaet. Dem, som man efter hele deres Stilling maatte antage ville fortsætte dette underfaatlige Forhold, maatte man meddele ekstraordinære Hjemstedsbeviser, naar de ønskede det. Derimod staar der i Betænkningen, at saadanne Personer, som ere indvandrede i Riget efter Fredstraktaten 1864, kun kunne vente undtagelsesvis at nyde godt af de ekstraordinære Hjemstedsbeviser, naar de ikke have afgivet den i Traktaten omtalte fornødne Deklaration, og saa staar der: „og end mindre bør det gjælde om Personer, der ere indvandrede efter 16de November 1870“. Der var altsaa ikke efter Betænkningens Indhold Tale om at kunne meddele i Henhold til Fredstraktaten af 1864 Artikel 19 ekstraordinære Hjemstedsbeviser til saadanne Personer, der ere indvandrede her i Riget, efterat den Tid var udløben, inden hvilken de havde Ret til at afgive deres Nationalitetserklæring. Men dette synes ogsaa fuldkommen naturligt. Den indirekte Tilkjendegivelse af at ville opretholde Underfaatsforholdet til Danmark træder ganske vist i Stedet for den udtrykkelige Erklæring. Men det forekommer mig, at, naar det er en Betingelse for, at den udtrykkelige Erklæring kan have den tilsigtede Virkning, at den skal være afgiven i et bestemt Tidrum, maa det Samme gjælde om den indirekte Tilkjendegivelse, som skal træde i Stedet for hin, den maa have sin Begrænsning paa samme Punkt som den udtrykkelige Tilkjendegivelse, nemlig den 16de

November 1870. Nu er det vel sandt, at § 2 i Lov 9de Marts 1872 er affattet paa en noget ubestemt Maade. Under Forhandlingerne i Udvalget blev det nemlig klart, at det vilde være overmaade vanskeligt allerede her at bestemme, i hvilke Tilfælde der kunde meddeles ekstraordinære Hjemstedsbeviser til udvandrede Slesvigere, og i hvilke Tilfælde ikke. Det var vanskeligt at give udtømmende specielle Bestemmelser derom, og man veg tilbage derfor og gav den almindelige Bestemmelse, hvorefter man overdrog det til Indenrigsministeren at meddele saadanne Beviser efter Skjønssomt Valg; men det er klart, at Indenrigsministeren vilde gaa fuldstændig udenfor Lovens Hensigt, naar han ikke tog Hensyn til de Udtalelser, der foreligge om dette Spørgsmaal, og som ere fastholdte, ogsaa efter at man havde erkjendt, at man ikke var istand til paa nøjagtig Maade at definere de Tilfælde, hvor ekstraordinære Hjemstedsbeviser kunne gives. Man siger nemlig her i Betænkningen, at man foretrækker at give Indenrigsministeren Bemyndigelse i saadanne Tilfælde som det berørte at meddele ekstraordinære Hjemstedsbeviser efter bedste Skjøn; altsaa, man har opgivet at give udtrykkelig Bestemmelse om, i hvilke Tilfælde der kan meddeles ekstraordinære Hjemstedsbeviser, men overlader til Indenrigsministeren med Skjønssomhed at vælge, hvor det kan ske i saadanne Tilfælde som det berørte. Jeg tror, at ingen samvittighedsfuld Fortolker af Loven vil kunne undlade at tage Hensyn til de Forhold, som saaledes foreligge, men vil se sig henvist til at fortolke Loven i Overensstemmelse med den Mening, her var lagt i den. Medens jeg ikke veed rettere, end at Indenrigsministeriet i alle øvrige Tilfælde har vist en imødekommende Holdning overfor Spørgsmaalet om Meddelelse af ekstraordinære Hjemstedsbeviser, har man ikke troet sig berettiget til at meddele Hjemstedsbevis til Nogen, der var indvandret efter den i Fredstraktatens § 19 fastsatte Frist, altsaa den 16de November 1870. Sagen har været Gjenstand for Forespørgsel ifjor af den ærede Forespørger under Finantslovens Behandling, og den har været Gjenstand for Omtale i det andet Thing under Andragenderne. Indenrigsministeriet har givet den samme Fortolkning hver Gang og har fastholdt den samme Fortolkning af Loven, og jeg kan ikke andet end ogsaa fastholde den herefter, idet jeg anser den for at være den rette. Naar nu Spørgs-